

[Holger Larsen.]

kendte, at der var noget galt i det Forhold, jeg her har skildret.

Jeg er naturligvis ikke ganske enig med Ministeren. Ministeren gjorde opmærksom paa, at det, det drejer sig om, er en Forøgelse af Udgifterne. Ja naturligvis. Jeg tror ikke, at Ministeren i sin vildeste Fantasi havde tænkt sig, at jeg skulde staa her og foreslaa noget, der var Besparelse paa de gamles Bekostning; saa meget tror jeg at den højtærede Minister kender mig. Naturligvis er det en Forøgelse. Selv om jeg med Ministeren erkender, at vi endnu ikke kan se, hvor meget Forøgelsen beløber sig til, tror jeg dog, at det, det drejer sig om, ikke er de store svimlende Summer, som synes at spøge i Ministerens Fantasi.

Ministeren erkender ogsaa, at Landkommunerne har budgetmæssige Vanskeligheder. Ja, det kan man ikke komme udenom, det er umuligt andet. Hvis en Landkommune faktisk skal bruge hele Beløbet til at betale Sygehusophold og Medicin med, saa kan det ikke hjælpe noget, at den ved Budgettets Lægning har beregnet saa og saa meget til Brændselshjælp, for saa er der ikke noget til Brændsel. Disse Regninger paa Medicin og Sygehusophold er nemlig Landkommunen i og for sig ikke Herre over; det retter sig efter, om de gamle bliver syge. Bliver de syge og skal have Medicin eller skal paa Hospitalet, saa maa Pengene bruges dertil, og saa kan Landkommunerne have sat nok saa meget budgetmæssigt hen til Brændselshjælp, der bliver dog intet til Brændsel. Det behøver man ikke at have Sogneraadforeningerne til at gaa ud i Landet og konstatere; enhver der læser Loven, kan se, at en Landkommune ikke kan disponere, som Loven er i Øjeblikket.

Saa siger Ministeren, at han har kun faaet een skriftlig Henvendelse fra en Landkommune angaaende dette Forhold. Det er muligt; der er jo en lang Vej fra en Aldersrentenyder ind til Ministeren. Det er muligt, at kun een Kommune har beklaget sig. Men at mange af disse Kommuner ikke har Penge, det er et helt andet Forhold. Nu er det jo saaledes, at naar jeg taler om nødstedte Landkommuner, som ikke har Penge, er det i og for sig ikke af Hensyn til Kommunekassen, men det er af Hensyn til de gamle, som bor i den Landkommune, der ikke har ydet Brændsel. Derfor har jeg forhørt mig adskillige Steder, og jeg kunde nævne for Ministeren adskillige Landsbyer, som oplyser, at de ingenting har til Brændsel. Jeg kunde nævne Kommuner som Holeby-

Bursø, Frær, Stege Landsogn, Herløv og Fakse, som alle sammen meddeler mig at de ingenting har til Brændselshjælp. Ja, en enkelt Landkommune meddeler mig endogsaa, at den i enkelte Tilfælde er gaaet over paa Fattiglovens § 63, men selv dette har ikke kunnet hjælpe den, saa den har faaet tilstrækkeligt til Brændsel.

Jeg kan derfor ikke tage det med en saadan Ro, som den højtærede Minister gør, naar han siger: Lad os vente, til Sogneraadforeningerne er færdige med den Undersøgelse, de har sat i Gang. Naar man er vidende om, at der er saa og saa mange Aldersrentenydere i Landet, som Landkommunerne ikke kan give Brændsel, saa siger jeg, at Tiden er inde til at træde til og hjælpe.

Dertil kommer, at det er ikke alene Landkommunerne, der er ogsaa en hel Del smaa Bykommuner. Jeg erkender, at de store Bykommuner, fordi det i dem drejer sig om saa mange, har kunnet administrere saaledes, at der har kunnet blive Beløb til Brændsel; men de Aldersrentenydere, der bor i de smaa Bykommuner, trænger lige saa haardt, og om dem faar man jo intet at vide, fordi Sogneraadforeningerne har sat en Undersøgelse i Gang indenfor Landkommunerne. Jeg maa derfor hævde, at det er saa langt fra for tidligt at begynde at beskæftige sig med Spørgsmaalet, det burde vel snarest være sket lidt hurtigere.

Saa siger Ministeren, at dette Spørgsmaal paa Sogneraadforeningernes Møde kun fik Tilslutning fra en enkelt Sogneraadforening. Det er jeg nu heller ikke enig med Ministeren om. Jeg var ganske vist ikke selv til Stede ved Sogneraadsmødet, men jeg har hørt, at det havde adskillig Sangbund i Forsamlingen. Noget andet er, at de saa hurtigt blev vist til Side, fordi der skulde foretages denne Undersøgelse. Men nu bygger jeg overordentligt meget paa, at det er Landkommunerne i Viborg Amt — jeg vil kalde det en af de fattigste Dele af Landet —, som beklager sig, og Indlederen som har rejst Spørgsmaalet, er jo en god Venstremand.

Jeg vil for saa vidt være enig med Ministeren i, at hvis det var Socialdemokraterne, der havde begyndt at rumle deroppe, saa kunde man sige: Det er det sædvanlige. Men her er der ikke Tale om det. Det er ikke Socialdemokraterne, der er begyndt at rumle, nej, det er en Venstremand, der er begyndt. Han er Formand for sit Amts Sogneraadforening og har altsaa faaet Paalæg af et Flertal indenfor denne Sogneraadforening om at rejse Spørgsmaalet. Altsaa,